

Lov, meente dette Thing, at det var nødvendigt, at det maatte begrændse den til en 2aarig Lov og det væsentlig af den Grund, at der ikke var levnet det den tilstræffelige Tid til at underkaste den en saadan Drøftelse, som det med Føie meente nødvendig, hvis den skulde være en stadig Lov. Men idet nu Landsthinget meente det nødvendigt at begrændse Loven til en 2aarig Lov — og derimod kan der dog fornøftigviis ikke reises nogen formel Indvendning, saa laa det dog virkelig saa overmaade nært, ikke at udstyffe Sagen i to forskjellige Love, ikke at have een Lov om Reglerne for Udskrivning af Indkomstftat i de nærmest foreliggende 2 Aar og en anden Lov, som paabød selve Udskrivningen af Indkomstftat i disse 2 Aar. Det vilde dog være noget besynderligt at gjøre det, og man vilde jo ved ikke at slaae de to Love sammen, men behandle dem hver for sig, saare let udsætte sig for, at den ene Lov kom til at staae som noget Urimeligt, som noget aldeles Uvirkeligt, som Noget, der aldrig vilde komme til Anvendelse. Landsthinget valgte derfor, som bekendt, at gaae den Vej at optage i Loven Folkethingets Udvalgs Indstilling ganske ordret og saa lade den gaae tilbage til Folkethinget. At det altsaa har været uden den Hensigt at gjøre noget som helst Overtagelse, og at Landsthinget alene har været ledet af det Motiv, at ville fremskynde Loven og forhindre, at den ikke kom ud iaar, er Noget, som det forekommer mig, at Enhver maa holde sig fuldkommen overbevist om, men i saa Tilfælde er der virkelig ingen Grund til at vedtage den Beslutning, som her foreligger. — Jeg vil nu for mit Vedkommende sige, at jeg derhos har den Grund til ikke at kunne stemme for den foreliggende Beslutning, at jeg ikke kan være enig i, at der overhovedet er begaaet væsentlige formelle Feil eller kan gjøres væsentlige formelle Indsigelser. Det, som Paastanden derom støttes paa, er jo, at Loven skulde være bleven en heel anden Lov, en heel ny Lov. Jeg maa nu paastaae, at der meget ofte i begge Thing ved 2den og 3die Behandling er blevet vedtaget Forslag, der stode i fjænerne Forbindelse med de foreliggende Lovforslag og mindre burde kunne sammenarbej-

des dermed, end Tilfældet er her. Jeg troer, at ogsaa Enhver vil erkjende, at, hvis man her i Folkethinget havde ved 2den Behandling indsat den Bestemmelse, som Landsthinget nu har indsat i Lovforslaget, da vilde ikke Noget alvorlig have tvivlet om, at det grundlovmæssigt og fuldkommen rigtigt kunde skee, skjøndt dette Punkt da ikke vilde være blevet undergivet de tre grundlovmæssige Behandlinger; men Sagen bliver ikke anderledes derved, at dette Punkt er kommet ind i Landsthinget. Der kunde vistnok anføres mange Exempler paa Love, i hvilke der er skeet større Forandringer, end her er Tilfældet, uden at de igjen ere blevene optagne til 1ste Behandling. I nogle Tilfælde har Formanden ganske vist fundet det i den Grad klart, at det var noget heelt Nyt, at han har fordret en ny Behandling, saaledes som den ærede Drøfter nævnte med Hensyn til Landcommunalloven — maaskee det ogsaa har været Tilfældet med Kjøbstadcommunalloven, men det erindrer jeg ikke — men ved mange andre Love tør jeg sige, at det ikke har været Tilfældet. Hvad jeg imidlertid navnlig maa fremhæve, er dette, at selv om man i dette Punkt er af en modsat Mening af den, jeg har, — hvilket jeg skal indrømme, at man godt kan, da det altid vil beroe paa et Skjøn, hvorvidt de Forandringer, der ere gjorte i et Lovforslag, ere af den Størrelse og Betydning, at man maa betragte det som et heelt nyt Lovforslag — saa forekommer det mig ganske indlysende, at en saadan Opsfattelse under ingen Omstændigheder kunde være nogen Grund til, saaledes som det her er forudsat i Betænkningen, at lade være at behandle Lovforslaget. Følgen vilde, som det forekommer mig, kun kunne være den, at man deri fandt en Grund til at gjøre det, som Udvalget ogsaa foreslaaer, naar Fleertallets Beslutning vedtages, nemlig at udstemme de enkelte Bestemmelser, som formentlig gjøre Lovforslaget til et nyt Lovforslag, thi Ingen kan dog betvivle, at i det Store og Hele er Lovforslaget jo dog det samme som det, der her fra Thinget gik over i det andet Thing. Man kan jo følge det Paragraph for Paragraph, Ord for Ord, og man maatte jo være en heel Sværmer, for at paastaae,